

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.635 van 28 november 2013
in de zaak A. 207.963/XIV-34.804**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Coster
kantoor houdend te 1000 Brussel
Brederodestraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 februari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 94.685 van 9 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9492 van 26 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tom De Coster, die verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 10 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 14 mei 2012 niet-ontvankelijk.

Op 27 juni 2012 stelt verweerder tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt die beslissing met een arrest van 9 januari 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending van artikel 9ter, § 1, vierde lid, vijfde lid en § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volledig voorbijgaat aan de inhoud van de aangehaalde bepalingen waaruit blijkt dat de “graad van ernst” moet blijken uit de inhoud van het standaard medisch getuigschrift.

In het bestreden arrest wordt bevestigd dat het hoofdmotief van de aanvankelijk bestreden beslissing ligt in het ontbreken van de graad van ernst in het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2011. De inhoud van dat medisch getuigschrift heeft volgens de verzoekende partij wel betrekking op de ziekte en de symptomen van verweerder en op de voorziene behandeling, maar niet op de ernst van de aandoening. De verplichting om de “graad van ernst” te vermelden is nochtans uitdrukkelijk opgenomen in de wet en blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift waarin de vermelding van de ernst van de aandoening uitdrukkelijk wordt gevraagd.

De verzoekende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt door te aanvaarden dat de graad van ernst niet enkel uit het standaard medisch getuigschrift kan blijken maar ook uit de andere bij verweerders aanvraag gevoegde stukken die niet de vorm van een standaard medisch getuigschrift hebben en waarnaar in het standaard medisch getuigschrift zelfs niet wordt verwezen. De graad van ernst moet uit het standaard medisch getuigschrift zelf blijken en niet uit “het geheel van het medisch getuigschrift en deze bijlagen”, zoals in het bestreden arrest wordt aangenomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat er volgens de verzoekende partij nog aan voorbij dat in het standaard medisch getuigschrift van verweerder geen melding wordt gemaakt van bijlagen

en dat dergelijke vermelding bovendien geen afbreuk aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan doen.

Ter ondersteuning van haar standpunt citeert de verzoekende partij het arrest van de Raad van State nr. 222.013 van de 11 januari 2013 waarbij zij onderstreept dat de graad van ernst uit het medisch attest zelf moet blijken zonder dat zij enkel uit de bijlagen moet worden gedistilleerd. Zij besluit dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de aandoening moet vermelden en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door anders te oordelen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest te dezen als annulatierechter de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing van 14 mei 2012 onderzoeken, dit in het licht van de voor hem aangevoerde middelen. In de motivering van het bestreden arrest geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aan dat hij overeenkomstig het eerste voor hem aangevoerd middel de materiële motiveringsplicht moet beoordelen, dat hij zich bij de beoordeling daarvan niet in de plaats van de administratieve overheid mag stellen doch in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Terecht overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de vermelding van de graad van ernst tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behoort doch dat het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het daarbij gevoegde model geen specifieke vraagstelling over de graad van ernst voorzien zodat het “volstaat (...) dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B”.

In concreto stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende vast:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag het wettelijk vereiste standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd en dat de verschillende punten van dit formulier beantwoord werden. In dit standaard medisch getuigschrift, ondertekend door internist D.K. staat onder B/ DIAGNOSTIC: ‘tuberculose osseuse (...) avec compression du nerf (...)’ Onder C/ Traitement actuel et date du début du traitement des affections mentionnées à la rubrique B: (...) Chirurgie le 15/3/2011’ En onder D/ Quelles seraient les conséquences et complication éventuelles d’un arrêt du traitement? ‘Récidive de la Tuberculose, destruction osseuse, compression nerveuse’.

De Raad is van oordeel dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om uit deze gegevens af te leiden dat de graad van ernst niet is weergegeven.”

Met die motivering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperkt tot het onderzoek van het bij verweerders aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2011, zonder de bijlagen of andere stukken in aanmerking te nemen. Op grond van de inhoud van dat standaard medisch getuigschrift acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het kennelijk onredelijk om af te leiden dat de graad van ernst niet is weergegeven. Uit de formulering van dit oordeel blijkt duidelijk dat het om een motief gaat dat volstaat om het bestreden arrest te schragen.

Er is dan ook geen mogelijke schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de zin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, al dan niet ten onrechte, met andere elementen rekening zou hebben gehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent te dezen als annulatierechter een marginale toetsingsbevoegdheid uit en die heeft hij niet overschreden door te oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing kennelijk onredelijk is gezien de inhoud van het standaard medisch getuigschrift van verweerder. Evenmin heeft hij daarmee artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en het komt hem derhalve niet toe in de plaats van de annulatierechter zelf na te gaan of de aanvankelijk bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of niet, gelet op de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.2. De verzoekende partij gaat uitgebreid in op de verdere motivering van het bestreden arrest.

Daarin wordt, na de vaststelling dat het kennelijk onredelijk is om uit de gegevens van het standaard medisch getuigschrift af te leiden dat de graad van ernst niet is weergegeven, overwogen dat “hoe dan ook” verweerder op het moment van de aanvraag bij zijn medisch getuigschrift nog zeven bijlagen heeft gevoegd met aan aantal vermeldingen die volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk naar de graad van ernst verwijzen. Hierna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat “(u)it het geheel van het medisch getuigschrift en deze bijlagen blijkt dat de betrokken specialist internist expliciet van oordeel is dat de ziekte ernstig is en dat deze stukken een afdoende beschrijving omvatten van de graad van ernst”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in de alinea die voorafgaat aan deze vaststellingen reeds besloten dat het kennelijk onredelijk is uit de bewoordingen van het standaard medisch getuigschrift, dus los van de bijlagen, af te leiden dat de graad van ernst niet is vermeld. Deze vaststelling volstaat om het bestreden arrest te schragen. De aangevoerde schending die is gericht tegen het motief dat de graad van ernst “hoe dan ook” uit het medisch getuigschrift samen met de zeven bijlagen blijkt, is derhalve gericht tegen een overtollig motief. Die aangevoerde schending heeft geen beslissende of determinerende invloed op het bestreden arrest gehad. De kritiek van de verzoekende partij is in die mate gericht tegen een bijkomende redengeving zodat het arrest op grond van de hierboven in punt 6.1 behandelde motivering overeind blijft. Een eventuele onwettigheid van het overtollige motief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden arrest leiden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen